

Doğulduğumuz gündən son nəfəsimizə qədər havasını udub, suyunu içdiyimiz ana təbiətə, min cür nemətindən ömür boyu yararlanıb ayaqda qaldığımız torpağa elə bağlıyıq ki, ölüm mələyinə qoşulub gedəndə də, onun qoynuna sığınırıq. Hər birimizin sirli alın yazısının "müəllifi" olan ulu Tanrıdan sonra sağlığımızda ev-əşiyimiz, haqqın dərgahına üz tutanda isə gor evimiz torpağa borc-luyduq. Torpaq bəzilərinin düşündükəri kimi, adicə toz-torpaq, daş-kəsək, qum-çınqıl, eniş-yoxuş deyil - eldir, yurdur, müəyyən ərazilər daxilində yurddur, Vətəndir, ən başlıcası isə onun sayəsində diriliyimiz, namus-qeyrətimizdir.

Bəs, həyatda diriyyəni, özü də hələ ölümün girinə keçməmişdən qabaq Tanrıya, ana deyibən ömür boyu mehri-məhəbbətinə sığındığımız Vətənə-torpağa borcumuzu qaytara bilirikmi? Ulularımız demişkən, Allah hər şeyi biləndir, kiminsə xeyirxahlığını, ürəyə yatan xoş sözlərini eşidəndə adətən-Allah sizdən razı olsun-deyərkən, onun "jestinin" qarşılığını veririk. Yəni, xoş simalı, əqidəli, vicdanlı xeyirxah adam olmağımız kifayətdir ki, Allahın qarşısında üzümüz ağ, başımız uca olsun! Ancaq Vətənə olan borc yükü heç vaxt çiyinizdən əsik olmur, illah da onun dar günündə! Bu baxımdan şəhidlərimiz ölməzdən qabaq öz borclarını qanlarıyla ödəyib, həm Tanrının əməlisələh bəndələrinə vəd etdiyi cənnətə qovuşur, həm də xalqımızın sevimlisinə! Deməli, ölüm haqdır, ondan heç kəs yayına bilməz.

Görkəmli şair-publisist Əli Rza Xələflinin aşağıdakı şeiri də qəzəvi-qədərin qaçılmaz olduğunu bizə diktə edir:

Yol aparır Tanrıya,
Yanılsan seçimdə.
Təzə ömür başlayır,
Bir körpüdən keçimdə.

Mən gedirəm, adamlar,
Bəlkə, döndüm bir bahar;
Yaxşı-pis hər nə varsa,
Daşıyram köçümdə.

Allah özü boyuma,
Paltar tikib toyuma-
Öz əslimə, soyuma,
Doğru-dürüst biçimdə.

Bəxt yazımı oxudu,
Vaxtsız ölüm qoxudu.
Ölüm şirin yuxudu,
Yaşayacaq heçimdə.

Xələfli, sən də yığış,
Deyəcək bir gün gərdis.
Gül bitirər bir yağış,
Bu çəməndə, bu çimdə.

Ömrünün ən gözəl çağlarında şəhid olmaq şərafinə özünü söykəyən sevimli Tanrı bəndələrindən biri də İsmayilov Emin Tahir oğludur. Tahir 21 may 2001-ci ildə Bakı şəhərinin Nəsimi rayonunda anadan olub. Əslən Cəbrayıl rayonundan olan əziz şəhidimiz paytaxtdakı 54 sayılı tam orta məktəbin məzunudur. Peşəkar idmanla məşğul olurdu. 2019-cu ilin iyun ayında həqiqi hərbi xidmətə yollanmışdı, Goranboy rayonunda əsgəri xidmətdə olarkən Vətən Müharibəsi başlamış, Emin torpaqlarımızın işğaldan azad olunması və ərazi bütövlüyünün bərpa edilməsi naminə gedən döyüşlərdə ərən oğullarımızın ön sıralarında sinəsini ana vətənə sipər etmişdir. Qanlı-qadalı döyüş əməliyyatlarında yüksək peşəkarlıq nümunəsi göstərən elə oğlumuz hərbi qulluq vəzifəsini yerinə yetirərkən igidlik və mərdlik nümunəsi göstərərək 27 noyabr 2020-ci il tarixdə Ağdərə istiqamətində gedən döyüşlərdə qəhrəmancasına şəhid olmuşdur. Bakı şəhərindəki ikinci Fəxri Xiyabanda dəfn edilən şəhid həmyerlimiz subay idi.

Azərbaycan Respublikası Prezidentinin Sərəncamı ilə İsmayilov Emin Tahir oğlu ölümündən sonra "Vətən uğrunda" medalı ilə təltif edilmişdir.

"Qarabağ: Zəfər yolunda" kitabından səhifələr

ALLAHIN SEVİMLİ BƏNDƏSİ

(İsmayilov Emin Tahir oğlu - 21.05.2001 - 27.11.2020)

**Vətənə borcumuz var qarış torpağ üçün,
Canımızdan keçirik yurdu yaşatmaq üçün...**

Emin çox cavankən həyatının sonuna gəlib çatsa da, ölümü ilə çoxlarının sevgisini qazanmağı bacardı. Aşağıda onu ehtiram hissiylə xatırlayanların kövrək sözlərində bu istək kəlmə-kəlmə öz əksini tapıb:

Rəşad RAMAZANOV (Eminin əsgər yoldaşı): Eminin necə cəsur olduğunu bütün briqada bilirdi. Hamı onun hörmətini saxlıyır və onun bir dedi-yi iki olmurdu. Kiminsə problemi olanda gəlib Eminə deyir, o da sağılsun, əlindən gəldiyini heç kəsdən əsirgəmərdi. Onun zabitlərlə də arası əla idi. Kapitan Tağıyevin ən çox xətrini istədiyi əsgəri idi Emin. Bir dəfə mənimlə söhbət edəndə: "Qardaşım, mənim anamdan savayı heç kimim yoxdur, ölümdən qorxmuram, təkcə ona nəşə olsa, dözə bilmərəm", -deyib kövrəlmişdi. Elə bil şəhid olacağını hiss eləmişdi, "evnən danışa bilmirəm, danışan kimi narahat olurlar. Ona görə xalam oğluna zəng edirəm, o özü vəziyyəti anama danışır. Hərdən sevdiyi qızdan bir-iki kəlmə söz açanda utandığını hiss edirdim"...

Axırıncı dəfə onu oktyabrın birində, təxminən saat 11-12 arası gördüm, kəmbatnan bir yerdə idi. Elə ikisi də bir yerdə yaralandı, kəmbat dedi ki, mənim "morfin"imi Eminə vurun, ağrısı kəssin! İkisi bir yerdə xidmət elədi və bir yerdə döyüşüb ikisi də bir yerdə şəhidlik zirvəsinə ucaldı. Allah Eminə qəni-qəni rəhmət eləsin, şəhidlər daima qəlbimizdədir...

Nuridə İBRAHİMOVA - Eminin xalası qızı: Mən ona xalaqızı yox, xala idim, çünki Eminin anası məndən bir yaş kiçikdir. Emin anadan doğulanda müəyyən yaşa qədər gözlərimin qabağında böyümüşdü. O, balaca olanda çox uşaqlardan seçilirdi. Emin sakit, ağıllı bir uşaq idi, anası onu çox çətinliklərlə böyütdü, balaca olanda tez-tez xəstələnir, qızdırması qalxır, boğazı ağrıyırdı. Bir də gördürdüm bacım zəng edib deyir: "Nuridə, tez min taksiyə gəl, Emin yenə xəstələnib". Gələndə ona iynə vurulana qədər yanında qalırdım. Emin uşaqlıqdan mehriban, qohum sevən, şən və ağıllı uşaq idi. Onun haqqında günlərlə yox, aylarla yox, illərlə danışsaq da sözüümüz bitməz...

Bəzən evlərinin ehtiyac yükü də onun çiyələrində olurdu. Bir sözlə, Emin yaşından tez böyümüşdü, özü də əsil kişi kimi böyümüşdü. Anası üç yaşına adlayandan ona həm ana, həm də ata əvəzi olmuşdu. Vətəni çox sevirdi, ona görə də Allah onu şəhidlik zirvəsinə ucaltdı. Vətən sağ olsun!..

Peymən BABAZADƏ, Eminin iş yoldaşı - dostu: Eminlə tanışlığım onların məhləsində maşın yuduğum vaxtlardan başlayıb. Elə oldu ki, Allah onu mənim qarşıma çıxardı. Mənimlə birgə işləyirdi. O, məndən xeyli balaca idi, mənə artıq əsgərə gedib qayıtmışdım. Üç ildən çox bir yerdə işlədik. Biz işdə ailəmizdə olduğumuz vaxtdan çox olurdun. Çox mehriban, istiqanlı dost idi, Emin. Heç vaxt zarafatından qalmır, yeri gələndə mənə balaca qardaş kimi erk eləməyi də vardı. Belə bir igid oğulu

günyaya gətirib, boya-başa çətdirən ananın qarşısında baş əyib, əllərindən öpürəm...

Cahid BAĞIROV (ADİU-nun tələbəsi): Eminlə biz birinci sinifdən bir yerdə oxumuş, on üç il ərzində yaxın dost olmuşuq. Emin çox zəhmətkeş, deyib-gülən uşaq idi. Onun atası vəfat etdiyi üçün gənc yaşlarında təhsilini ya-

rımçıq qoyaraq çalışmağa başladı. Çox erkən yaşlarında paketcı, satıcı, son beş ildə isə "moyka"da işlədi. Biz onun yanında öz uşaqlığımızdan utanırdıq, çünki Emin çox zəhmətkeş idi. Hərbi xidmətə getməyinə iki həftə qalmış hələ də moykada işləyirdi. Biz dostlarmın hər axşam onun iş yerinin qabağına toplaşır, iş vaxtının bitməsinə gözləyirdik ki, Eminlə birgə vaxt keçirək. O, hara get-sə mənə aparardı. Hər bayramda bizə gələr, bayramı bizdə keçirərdik. Sinifdə də ən məzəli, deyib-gülən uşaq o idi. Müəllimli-uşaqlı hamı onun xətrini çox istəyirdi. Eminin ən böyük arzusu hərbi-çi olmaq idi. Onu hərbi komissarlığa çağıranda bir getmişdik, əslində onu çağır-mamışdılar, ancaq o israrla hərbi xidmə-tə getməyini tələb etdi. Sanki şəhidlik yolunu o vaxtdan cızmışdı...

Sonuncu dəfə onunla sentyabrın 29-da danışdım, məndən saat istədi. Dedi alıb evdəkilərə verərsən onlar göndərə-cək, ancaq iki gün sonra onun itkin xə-bərini eşitdim. Eminə göndərmək istədi-yim saati onun məzarının üstə qoyanda özümü ağlamaqdan saxlaya bilmədim...

İndi bir tərəfdən onu daha görməyə-cəm deyə üzülsəm də, bir tərəfdən mə-qamı uca olduğu üçün sevinirəm. Emin hər şeyin ən yaxşısına layiq idi. Allah sonda ona hər şeyin ən yaxşısını nəşib elədi. Həmişə Eminlə bir-birimizə de-yərdik ki, "Allah bizi ayırmasın!" Am-ma bu günkü gündə ayrırıq. Emin, İn-şallah cənnətdə görüşmək diləyi ilə...

Elvin ƏHMƏDOV (şəhidin xalası oğlu): Eminlə biz bir anadan olmasaq da, bir yerdən, bir ocaqdan, bir evdən tərbi-yə almışıq. Şərt o deyil ki, qardaş ol-maq üçün bir anadan olasan. Emin dün-yaya göz açanda mənim 8 yaşım varıy-

dı. Adını xalamın icazəsiylə mən qoy-muşdum. Onunla bir-birimizə çox bağ-lıydıq. Mən də təkiydim o da. Eminin şəhadət zirvəsinə catdığı vaxta kimi ha-mı bizim xalaoğlu yox, qardaş oldu-ğumuz zənn eləyirdi.

Allahın sevib dəyər verdiyi şəhidlik ali zirvədədi. Hərbi xidmətə hazırlaşdı-ğı vaxtdan xeyli qabaq idmanla məşğul olurdu. Çox cüssəli idi, elə bil şəhidlik zirvəsi Emin kimi oğulların yolunu səbr-sizliklə gözləyirmiş. Nümunəvi əsgər olduğuna görə yoldaşlarının hamısı Eminlə qürur duyduqlarını deyirdilər. Axırıncı dəfə onunla sentyabrın 30-da danışmışdım, heç demə bu, bizim son danışığımız imiş...

Futbol məşqçisi Yadigar HƏ-MİDOV: Mən hər gün məşqlər baş-lamazdan bir neçə saat əvvəl 54 nömrəli məktəbə gəlirdim. Uşaqların bədən tərbiyə dərslərində bir növ se-leksiya xarakterli, futbol oyunlarına baxırdım. Oyundan sonra diqqətimi cəlb edən uşaqları, dərslərdən sonra aparıldığı futbol məşqlərinə dəvət edirdim. Eminlə demək olar ki, mək-təbdə hər gün qarşılaşırdıq. Seyr et-di-yim oyunlarında həm dəcəlli, həm də komik epizodları ilə yadı-m-da qalırdı. Günlərin birində Emin mənə yaxınlaşaraq, "müəllim olar mən də məşqlərə gəlirəm?" deyər mü-raciət etdi. Açıq düşündüm ki, Eminlə işləmək, mənə ağır olacaq, həm çəkisinə, həm də xasiyyətinə görə. Çünki uşaqları dərslərində da analiz edirdim. Emin çox dəcəl idi. Amma diqqətimi çəkən bir şey o oldu ki, onun bu xasiyyətini uşaqlar nəinki xoş qəbul edir, hətta düz danış-madığı halda belə gülərək razılaşırdılar. Yəni hiss etdim ki, uşaqlar da Eminin məşqlərə qatılmağını ürəkdən istəyirlər. Onda belə bir sual verdim:

- Emin gəl, etiraz etmirəm, məşqlər ağır keçir, məşq yükünün ağırlığına dö-zə bilərsənmi? Müəllim, nə əziyyət çə-kəcəm-dedi, onsuz da mən qarıda dura-cağam... Bu söhbətdən sonra Emin hə-vəslə qar, yağış, isti, şaxta bilmədən məşqlərə gəlir, hətta elə olurdu ki, dər-sdən çıxanda, vaxtın az olduğunu düşü-nür, birbaşa məşqlərə qatılırdı. Eminin idmana olan sevgisi hər şeydən üstün idi. Onun mərdliyi, həm də çevik və cəldliyi diqqətimdən yayınmırdı. Nəzəri hazırlıqlar vaxtı vətənpərvərlik mövzu-sunda bir neçə dəqiqə danışmışdım. Birin-ci Qarabağ Müharibəsi iştirakçısı oldu-ğum üçün tez-tez bu barədə söhbət edir-dim. O vaxtlar hardan biləydik ki, son-ralar Emin II Qarabağ Müharibəsində iş-tirak etməklə Vətənə olan sevgisini və mərdliyini döyüş meydanında da sübuta yetirəcəkdidi...

Bu fani dünyaya gələn hər kəs onun açıq "pəncərəsindən" boylanıb, tez və ya gec çağırılmamış qonaq kimi getməyə məhkumdur. Xoşbəxt o kəslərdi ki, dünya onun nəmini-nişanını əbədi ola-raq yaddaşında saxlayır və həmişə xatır-layır. Emin də, onun behiştəki şəhid yoldaşları da bu baxımdan sağlıqlarında Allahın rəhməti ilə mükafatlandırılan Vətən övladlarıdır...

İsmayıl İMANZADƏ,
Tariyel ABBASLI
23.01.2021